

A nevem közöny

Hősünk szeme könnyezik a kijelző bámulásától. Ujjai ütemesen mozognak a kikopott klaviatúrán. Számokat gépel be napi 10 órában.

Utálja a számokat. Gimnáziumban a matematika volt a legnagyobb ellensége. Minden órára egy automatás kávéval és egy sportszelettel sétált be. Bár úgy gondolom, hogy ez nem sokat segített a tantárgy megértésében, de ő szereti ezt mesélni magának. Így talán nem sutyorog a fülébe a mindannyiunk által jól ismert lelkiismeret a mindennapi csokiért és újabb adag energialöketért.

Amiket egyébként még a mai napig fogyaszt, csak most már inkább úgy összességében az élete elviselésére.

De elkanyarodtunk. Ott tartottunk, hogy nem kedveli túlságosan a számokat. És mégis az élete részét képezik. Minek is nevezik ezt? Azt hiszem a sors fintorának.

Magába nyel egy hatalmas ásitást. Nem szereti, ha bármilyen formában gyengének látszik.

Ő igenis szereti a munkáját, és nem unalmas ez az egész. Ő igenis szereti, a kollégáit. A két mindig tökéletes kinézetű, kissé primitív kolléganőjét akik mindenben képesek nevetni. Percekig. Hangosan. Egész nap.

Aztán ott van még a kopasz pocakos felettes aki mindig disznóvicceket mesél és akárhányszor egymás mellett állnak a hátára csúsztatja a kezét. Az se zavarja, hogy az a bizonyos kéz minden alkalommal lentebb csúszik egy centit és 2 éves munkaideje alatt már lassan eléri egy másik testrészét. Ő igenis szereti a büfés hölgyet akinek mindig van egy csípős megjegyzése, és mindig a pultra rakja le a visszajárót hiába tartja oda a kezét készségesen.

Szereti az ablakokat amik télen a hideget engedik be nyáron pedig a meleget és vészesen közel állnak ahhoz, hogy egyszer kiessenek a keretükből. Szereti a gépeket amiknek bekapcsolás után kell úgy 15 perc hogy rendesen működjenek.

És szereti még a női wc-t is. Hiszen ki ne szeretne, egy villogó lámpájú, vizeletszagú, minden alkalommal nehezen nyíló ajtójú csodát?

És persze szereti a nagyfőnököt akit még soha nem hallott kiabáláson kívül máshogy kommunikálni. Szereti ahogy kidagadnak a nyakán az erek. Ahogy kivörösödik a feje. Ahogy gesztikulál és köpköd.

Igen. Ő szereti a munkáját.

Végre begépel az utolsó számot is. Majd mikor a számítógép villámsebességgel, csupán 12 perc alatt el is menti az aznapi munkáját kikapcsolja, majd elkezd öltözni.

A két folyton nevetgélő kolléganőjét-nevezzük őket most Hihinek és Hahának- megvárja az ajtóban, mert minden nap együtt mennek haza a munkából.

Minden nap végighallgatja, hogy Hihi az előző nap épp milyen új férfit szedett fel akivel persze még azon az estén hogy is mondjam, közelebbről is megismerték egymást. Majd pedig rácsodálkozva nyugtázza, hogy ez az új kedves idegen se kereste megint. Disznó férfiak igaz?

Aztán pedig Haha története következik arról, hogy a szülei, akikkel még mindig együtt él, épp mivel akasztották ki. A legtöbbször azzal van problémájuk, hogy nem végez semmilyen házimunkát és a szennyest szétszórva hagyja a lakásban. Felháborító nem igaz? Hiszen ő egy érett felnőtt ember. Azt

csinál amit akar. Őt nem utasíthatja senki. Meg hát őt nem zavarják az itt-ott eldobott zoknik, meg a piszkos tányérok. Akit zavar az kezdjen velük valamit nem igaz?

Miután ezeket a nagyon fontos témákat teljesen kivesézték megérkezik az ordító kisgyerek. Mindig mindenhol van egy kiabáló kisgyerek. Pont akkor végeznek az irodával szemközti iskolában tanuló kisiskolások amikor neki véget ér a munkaidő.

Aztán a kékkabátos kislány elkezd bökdösni és nyújtja rá a nyelvét. Ez már bevett szokása. Az anyukájának mindig elmeséli a napját aki mindig bólint egyet és elmormol egy két szót miközben nagyon mustrálja a telefonja képernyőjét. De hát a munka fontosabb. Ez egyértelmű. Ennek köszönhetően a kislány úgy félélve kipécézte őt magának és azzal köti le magát, hogy hősünket piszkálja.

Milyen gyerek az ilyen? Minden gyerektől elvárható lenne, hogy ne fárássa a szüleit a napja elmesélésével, és egy hosszú út alatt csendben üljön és nézzen maga elé.

A következő megállóban érkezik az egész kerületben ismert szakadt ruhájú, korai időpont ellenére is alkohalmámorban úszó öreg úr aki mindig előszeretettel szórakoztatja az utasokat egy Pavarotti áriával és akiről senki nem tudja, hogy hogy engedhetik fel egyáltalán a járműre.

Aztán érkezik a kedves idős néni aki minden alkalommal büszkén mesél az unokáiról és persze képeket is mutat. Hihi és Haha pedig mindig nagy egyetértésben bolond vénasszonynak könyvelik el, aki feltűnési viselkedésben szenved. Végül is ki akar hallgatni valakit akiből árad a pozitív energia ahogy őszinte szeretettel beszél a rokonairól? Sokkal inkább szereti mindenki a két idős bácsit aki a régi időket siratja és szidja a kormányt. Vagy a fiatal lányokból és fiúkból álló társaságot akik maximum hangerőn hallgatják az enyhe agyzsibbadást okozó zenét, illetlen szavakkal dobálózhatnak és minden jöttmentnek tartogatnak valami nagyon vicces hozzászólást.

Sajnos hősünk meghallja, hogy következik a megálló ahol le kell szállnia, így véget ér a csodás utazás. De nem baj hiszen mindjárt hazaér a csodálatos lakásába. Elkészön kedves kolléganőitől akik amint leszáll rögtön összesúgnak hiszen miért ne sugdolóznának feltűnően, felnőtt létükre úgy, hogy az a bizonyos személy akiről beszélnek már úgyse hallja amit mondanak? Ez teljesen ésszerű.

A hazafelé vezető 5 perces gyalog úton persze mindig akad egy figyelmes fiatalember aki utána füttyöl és szép szavakkal prezentálja, hogy mi mindent tenne vele.

Amikor megérkezik abba a bizonyos csodálatos lakásba boldogan nyugtázza, hogy semmi nem változott.

A lépcsőházban ugyanúgy hallani a folyton veszekedő párt akik minden nap véget vetnek a kapcsolatuknak, de aztán szerencsére mindig kibékülnek. Mindezt persze hajnal egykor. Aztán ott van még az ismerős macskaürülék szag amiről senki, nem tudja, hogy miért olyan erős mindenhol hiszen csak egy embernek van macskája az egész épületben és ő pedig az ötödiken lakik. Ezt az ottlakók csak úgy hívják, hogy a paneli macskarejtély.

A lift persze megint nem működik így ismét lehet gyalogolni a hatodikig.

A lábtörlő tele van reklámújsággal mert a postaláda már tele van és persze miért is értené meg a postás a nem kérek reklámújságokat feliratot?

Majd hősünk kidobja. Hisz ez csak papír.

A lakásban egy vízzel teli vödör fogadja, amit sikeresen fel is rúg. Még reggel rakta ki az előszoba közepébe mert beázott a tető. Végül is kit zavar? Úgyis fel kellett már mosnia.

Kivesz a fagyasztóból egy zacskó mirelit rántott sajtot és elkezd kisütni. Hogy kevésbé legyen bűntudata az olajos étel miatt készít mellé egy salátát is. Leül a nappaliba a tv elé megenni, mert ugye ebédlő nincs. Ki várná el, hogy egy 27 millió forintos lakás akkora legyen, hogy elférjen benne egy ebédlőasztal?

Sok előnye van annak, hogy a kanapén fogyaszthatja el a vacsoráját.

Például minden foltról eszébe jut egy kedves emlék. És persze közben nézheti a televízióban menő nagyon fontos és érdekes műsorokat.

Most például lecsúszott sztárok versenyeznek egy újabb- már körülbelül a századik- műsorban, hogy ki tud hamarabb lesikálni egy autót a fenekére erősített szivaccsal. Persze ezt igen szellemesen kommentálja egy szintén lecsúszott sztár aki tapasztalat nélkül a műsorvezető szerepét tölti be. De hát minek kellene tapasztalat? Az a lényeg, hogy mindig legyen valami mindenki szerint vicces, kissé bunkó beszólása a versenyzőknek és máris remekül végzi a munkáját.

Miután megvacsorázott, bekapcsolja a laptopját és nézelődik egy kicsit az interneten.

Miután elolvasta azt a borzasztóan érdekesítő cikket ami azt meséli el hogy miként lett egy pornósztárnőből utcai prédikátor aki Jézus igéjét hirdeti, visszaír a barátnőjének aki afelől érdeklődik, hogy haragszik-e rá mivel nem kedvelte a képét amit pár órája töltött fel és aki azt bizonygatja, hogy biztos rendszerhiba van a kedvenc alkalmazásában mert egy csomóan kikövezték és hát őt ki akarná kikövetni? Hiszen minden nap rak ki képet magáról ugyanabból a szögből, ugyanaz előtt a háttér előtt. És még a macskájáról is kirak minden nap minimum 2 képet.

Miután megnyugtatta barátnőjét, elmegy zuhanyozni.

A víz a megszokott módon vagy perzselően forró vagy jeges és enyhén sárgás színű.

A konvektor nem működik rendesen így futva megy a szobájába, hogy pizsamát húzzon, nagy sietségében viszont a kezében marad a kilincs. Nem meglepő eset. Minden héten megesik.

Szereti ezt a lakást. A csöpögő csapok, beázott tető, nyikorgó padlódeszkák teszik igazán egyedivé.

Korán lefekszik, hiszen szeret aludni. Igaz, hogy nem fáradt, de ő igen is szereti azt, hogy nem tudja semmivel eltölteni a szabadidejét. Ő igenis szeret órákig feküdni az ágyban és gondolkodni.

Gondolkodni azon, hogy mi lenne ha.

Pedig felesleges. Hiszen ő szereti az életét. Igen. Nagyon szereti.